

Spotkanie warsztatowe dla przedstawicieli dekanatów i parafii

I etap – Przygotowanie osobiste

Najwyższą zasadą w Kościele jest miłość: nikt nie jest powołany do rozkazywania, wszyscy są powołani do służenia; nikt nie może narzucać swoich idei, wszyscy musimy wzajemnie siebie słuchać; [...] nikt nie posiada całej prawdy, wszyscy musimy szukać jej pokornie i szukać jej razem. [...]

Dzisiaj chciałbym was zachęcić: słuchając Ducha, w dialogu, braterstwie i szczerości pomóżcie nam zrozumieć, że w Kościele, przed jakimikolwiek różnicami, jesteśmy wezwani do wspólnego podążania w poszukiwaniu Boga, aby przyoblec się w uczucia Chrystusa; pomóżcie nam poszerzyć przestrzeń eklezjalną, aby stała się ona kolegialna i gościnna.

Pomoże nam to z ufnością i nowym duchem przeżywać napięcia, przenikające życie Kościoła – między jednością a różnorodnością, tradycją a nowością, autorytetem a uczestnictwem – pozwalając Duchowi je przemieniać, aby nie stały się przeciwieństwami ideologicznymi i szkodliwymi polaryzacjami. Nie chodzi o to, aby je rozstrzygać, redukując jedno do drugiego, ale by pozwolić Duchowi, aby je zmieniał, aby zostały zharmonizowane i ukierunkowane ku wspólnemu rozeznaniu. [...]

Najmilsi, musimy marzyć i budować Kościół pokorny. Kościół, który nie stoi wyprostowany jak faryzeusz, triumfujący i dumny z siebie samego, ale pochyla się, by umywać stopy ludzkości; Kościół, który nie osądza jak faryzeusz celnika, ale staje się miejscem gościnnym dla wszystkich i dla każdego; Kościół, który nie zamyka się w sobie, ale trwa w słuchaniu Boga, aby w ten sam sposób móc słuchać wszystkich. Starajmy się budować Kościół w pełni synodalny, w pełni posługujący, całkowicie pociągnięty przez Chrystusa, a zatem nastawiony na służbę światu. (Leon XIV, *Homilia podczas jubileuszu zespołów synodalnych*, 26 października 2025 r.)

II etap – „Zbieranie głosu i słuchanie”

1. Co sprzyja, a co utrudnia budowanie autentycznych relacji między duchownymi i świeckimi?
2. Kiedy myślę o rozpoczynającym się synodzie w naszej diecezji – co budzi we mnie nadzieję, a co rodzi obawy lub niepokój?

.....

.....

.....

.....

III etap – „Przestrzeń dla innych i dla Innego”

Gdy słuchałem/am innych – co mnie szczególnie poruszyło lub zwróciło moją uwagę?

.....

.....

.....

.....

IV etap – „Wspólne budowanie”

Co w tym, co usłyszeliśmy, jest najważniejsze dla nas jako grupy?

.....

.....

.....

*Jakie tematy powinien poruszyć II Synod Diecezji Sosnowieckiej?

.....

.....

ROZMOWA W DUCHU ŚWIĘTYM

DYNAMIKA ROZEZNAWANIA W KOŚCIELE SYNODALNYM

Cisza i modlitwa;
słuchanie Słowa Bożego

1

1 PRZYGOTOWANIE OSOBISTE

Osobiste przygotowanie. Powierając się Ojcu, rozmawiając w modlitwie z Panem Jezusem i słuchając Ducha Świętego, każdy przygotowuje swój własny wkład w zagadnienie, do rozeznania którego jest powołany.

„ZABIERANIE GŁOSU I SŁUCHANIE”

Każdy po kolei zabiera głos na bazie własnego doświadczenia i modlitwy oraz uważnie słucha wypowiedzi innych.

2

Cisza i modlitwa;

Cisza i modlitwa;

3

PRZESTRZEŃ DLA INNYCH I DLA INNEGO

Każdy, na bazie tego, co powiedzieli inni, dzieli się tym, co najbardziej do niego przemówiło lub co wzbudziło w nim największy opór, pozwalając, by prowadził go Duch Święty: „Czy serce nie pałało we mnie, gdy słuchałem?”

WSPÓLNE BUDOWANIE

Wspólnie prowadzimy dialog, bazując na tym, co pojawiło się wcześniej, aby rozeznac i zebrać owoce rozmowy w Duchu: rozpoznać intuicje i zbieżności; zidentyfikować rozbieżności, przeszkody i dalsze pytania; pozwolić, by wyłoniły się prorocze głosy. Ważne jest, aby każdy mógł czuć się reprezentowany przez wynik pracy. „Do jakich kroków wzywa nas razem Duch Święty?”

4

Cisza i modlitwa;

5

KOŃCOWA MODLITWA DZIĘKCZYNNĄ

Kończymy wspólną modlitwą dziękczynną, powierzając owoce rozmowy Duchowi Świętemu i Kościołowi.

ROZMOWA W DUCHU ŚWIĘTYM TO SŁUCHANIE – DZIELENIE SIĘ – ROZEZNANIE – WSPÓLNE PODEJMOWANIE KROKÓW.
W centrum jest Duch Święty, który prowadzi Kościół.